

Eliška Kolárová, 19 rokov, Čadca

Theo

Bol som s Izzy odkedy si pamätám.

Vlastne, moja úplne prvá spomienka na ňu, je moja úplne prvá spomienka na život ako taký celkovo.

Mal som štyri roky a stál v rohu miestnosti plnej detí v mojom veku. Väčšina z nich sa hrala v skupinách s plastovými hračkami. Niektoré si vystačili samé, iba s plyšákom či papierom a pastelkou, kde čarbali náhodné čiary, ktoré sa zrejme neskôr chystali prezentovať ako umelecké dielo všetkým dospelým, ktorých stretnú. Bol tam však aj niekto, kto rovnako ako ja, stál sám ako kôl v plote, len o niečo ďalej odo mňa. Kútikom oka som si ju obzeral.

Bola taká vysoká ako ja, s hnedými vlasmi po plecيا za očividne príliš silnou čelenkou. Z tmavých očí ronila slzy nervozity. Nečudoval som sa jej. Videl som, ako ju jej matka po niekoľkých minútach dohovárania sotila do miestnosti a odišla. Skôr, než ju vychovávateľka stihla odchytiť a upokojiť ju, rozbehla sa rovnou čiarou na miesto, kde som stál a chrptom sa pritisla k stene, s nulovým záujmom sa s niekým zhovárať. Bolo mi jej ľúto.

Vzlykala ešte hodnú chvíľu, no potom si rukávom utrela mokrú tvár a neisto na mňa pozrela. Nevedel som, čo mám robiť, a tak som hlesol len tiché „ahoj“.

Nemo si ma premeriavala.

„Ahoj,“ odpovedala po momente. Opäť nastalo ticho, ktoré bolo na počudovanie prelomené ňou, keď ma chytila za ruku a potiahla do miestnosti so slovami: „Pod', ideme sa hrať.“

Hoci zaskočený, neprotestoval som. Nasledoval som ju až k poličke s hračkami, kde zobrala dvoch gumených dinosaurov a jedného mi podala.

„Tento je môj obľúbený,“ zamávala oranžovým triceratopsom. Prikývol som, no okrem dinosaura ma zaujímalo niečo úplne iné: „Ako sa voláš?“

Dievčatko si sadlo na zem a začalo sa s hračkou prechádzať po koberci, ako by ma ani nepočulo. Sadol som si k nej a v tichosti sa hral so zeleným dlhokrým dinosaurom. Možno keby som sa jej opýtal na jeho meno, odpovedala by mi.

„Izzy,“ ozvala sa znenazdajky.

„To je čudné meno,“ vybehlo zo mňa a ona dala nadurdene ruky vbok: „Naozaj? A ako sa voláš ty?“

„Theo,“ hrdo som prehlásil. Zamyslela sa, pokývala hlavou a vrátila sa naspäť k hre s dinosaurom: „Theo sa mi páči.“

Usmial som sa a ona dodala: „Dedkov pes sa volal Theo.“

„Super.“

„Zrazilo ho auto.“

„Oh.“

Dodnes netuším, načo mi tá informácia bola. Viem len, že odvtedy som každý deň trávil výhradne s Izzy. A aj keď sa jej v škôlke stále nepáčilo, myslím, že vďaka mne – a gumovým dinosaurom – to pre ňu bolo predsa len o niečo znesiteľnejšie. Šiel som kamkoľvek šla ona, dostal som sa s ňou do každého problému. Nevadilo mi za trest stáť v kúte, pokiaľ som bol stále s ňou. Nepomohlo, ani keď nás každého dali do iného rohu miestnosti. Navzájom sme sa rozosmievali grimasami dovtedy, kým sa jeden z nás nemusel presunúť za dvere kvôli príhlučnému smiechu.

Roky plynuli a obaja sme zostarli do veku na hranici detstva a dospelosti. Izzy so mnou zdieľala všetky šťastné i nešťastné momenty. Zdalo sa mi, že tých nešťastných bolo s jej narastajúcim vekom viac ako tých šťastných. Mrzelo ma, že som nevedel, ako jej mám pomôcť. Mohol som len stáť a prizerať sa, ako duša mojej najlepšej kamarátky chradne a ako sa jej inokedy oslnivý široký úsmev každým dňom zmenšuje.

Jej rodičia ma zrejme nemali radi. Možno na úplnom začiatku, keď sme boli deti. No teraz? Kedykoľvek som blízko ich dcéry, cítim, že nechcú, aby som tam bol. Izzy vravievala, aby som sa tým netrápil. Vraj sú z nejakého dôvodu presvedčení, že na ňu vplývam negatívne. Keby len tušili...keby tak vedeli, že nebyť mňa, Izzy by nikdy nebrala lieky, ktoré mala predpísané. Nechodila by do školy, ani na čerstvý vzduch. Netušili, že každý deň by som strávil aj dve hodiny nútením Izzy, aby na svete vydržala ďalší deň.

Jedného rána som to ale vzdal. Bol som psychicky vyčerpaný a viac som nevládal znášať rutinný boj s Izzyinou nevoľou žiť. Už som nedokázal nájsť jediný argument, ktorý by som nepoužil minimálne trikrát predtým, než prestal pre ňu byť dôležitý. Bol som na dne.

Celý deň som strávil sám, každou sekundou čoraz viac ľutujúc svoje rozhodnutie. Nakoniec som už nevydržal topiť sa v panike a úzkostiach a rozhodol sa predsa len Izzy navštíviť a skúsiť to ešte raz. Ak mám byť posledným človekom, ktorý to s ňou ešte nevzdal, budem ním aj dlho potom, ako ma prestane potrebovať. Hoci sa modlím, aby ten deň nikdy nenastal. Znamenalo by to pre mňa večnú samotu.

To, čo som však našiel po príchode k nej, takmer obrátilo môj žalúdok naruby. Nepamätám si z tej chvíle veľa. No jedna vec sa mi zaryla do pamäti na večné veky – výjav Izzy v potokoch krvi, v ktorých som stál aj ja sám. Netuším, ako dlho som kľáčal na špinavej dlážke kúpeľne s ňou v náručí a dúfal, že niekto započuje môj zúfalý krik. Moje vedomie odchádzalo zároveň s tým jej.

Našli nás jej rodičia. Na pár sekúnd ustrnutí s hrôzou hľadeli na svoju dcéru, ktorú sa roky snažili spasit' ňou odmietanými liekmi a návštevami doktorov. Ktorá mi nikdy neprezradila pravý dôvod, prečo. A ktorá teraz pokojne spala na bielom nemocničnom lôžku, zatiaľ čo ja som sedel vedľa nej a vyčítavo ju prepaľoval pohľadom. Dotkol som sa jej obviazaného zápästia. Môj dotyk ju nezobudil. Ani by nikdy nemohol. Vždy, keď si to myslela, klamala samu seba a aj mňa.

Zrazu mi to všetko bolo jasné. Prečo mi jej rodičia od istého veku nevenovali ani jediný pohľad, prečo neprezrádzala pravý dôvod jej liečby.

Je zvláštne si po rokoch plnohodnotného života uvedomiť, že nie ste ničím iným, iba výplodom niečej mysle. Len zdanlivým fantómom, prízrakom. Bolo zbytočné sa niekoho spytovať – prečo? Prečo práve ja? Jediný, kto mi mohol poskytnúť čo len trocha uspokojivú odpoveď, bola Izzy. No tá mi nikdy neodpovie. Nadišiel čas opustiť moju najlepšiu priateľku pre jej vlastné dobro.

Zbohom, Izzy.